

[Statsministeren.]

sagde: vi føler os ikke særlig godt behandlet af regeringen. Vi har nemlig, sagde hr. Per Hækkerup, bestræbt os ihærdigt på at komme regeringen i møde, det har ikke skortet på velvilje fra vor side, og vi har udarbejdet synspunkter, som ikke var noget ultimatum, men som man gerne ville have et svar på.

Jeg kan ikke lade være med at sige, at de synspunkter på os måske snarere virkede som betingelser, måske lidt i retning af en håndfæstning, men jeg accepterer, når hr. Per Hækkerup siger, de ikke skulle forstås som et ultimatum, og sådan forsøgte vi også at besvare det. Hvis man vil læse i betænkningen, vil man se, at de svar, som man giver på de 8 punkter, der er stillet op, hele vejen igennem går på, at vi er villige til at drøfte det, vi er parat til at gå ind i en forhandling osv., og det mente vi var et udgangspunkt for, at der var forståelse for, at disse problemer kunne drøftes.

Men socialdemokratiet valgte at betragte dette svar som en afvisning, og derefter sagde hr. Per Hækkerup i sin tale her, at nu var venstre kørt fast, det var jo sandheden om det. Det forekommer mig lidt ejendommeligt, at netop som regeringen har udarbejdet måske den mest omfattende skattereform, der er lavet siden kildeskatten, i hvert fald en meget fyldig og grundig omlægning af fradrag og skatter med eksempler, med tabeller, med procenter, med alt, hvad der hører til, i paragraffer osv., samt en udgiftsreform i skitseform, som det naturligvis måtte være, og så nogle afgiftsforslag, som vi betragter som et valutaværn, netop som vi har lagt denne økonomiske, trefløjede plan frem, siger hr. Per Hækkerup, at venstre åbenbart er kørt fast. Det kan jo være, vi er kørt fast i den forstand, at vi ikke kan skaffe et flertal for vore forslag i folketinget, men vi er ikke kørt fast som dem, der gerne vil arbejde med tingene og lægge vores forslag frem.

De tre ting, som landet trænger til i dag, er nemlig et valutaværn, en skattenedsættelse og en udgiftsreform. Nu er det, vi behandler i dag, det, vi har kaldt et valutaværn, altså en række kraftige afgiftslove, som har den ene hensigt at bremse op for forbruget af valuta, at forbedre den situation, som vi kender, med et stadig voksende

underskud på handelsbalancen, et underskud, som også energikrisen med de stigende oliepriser og råvarepriser har understreget meget stærkt. Dette valutaværn mener vi er en nødvendighed, og i og for sig måtte det jo glæde mig, at det gik igennem næsten alle ordførernes taler — jeg skal nok i venlighed undtage både hr. Ømann og hr. Knud Jespersen — at dette var noget nødvendigt, og man kunne næsten høre en skuffelse og en beklagelse over, at man havde fået tømret et flertal sammen imod disse forslag. Ord som påkrævede, nødvendige osv. var betegnelser, som man kunne høre fra mange sider om forslagene.

Vi mener fremdeles, at det er en nødvendig politik, og vi skal meget beklage, hvis det ender med, at landet i en række uger vil blive udsat for, at man ikke kan gøre noget ved de problemer, som alle erkender er alvorlige.

Det første af de 3 forslag: valutaværn, skattenedsættelse, udgiftsreform, var naturligvis det mest upopulære. Det var det, som var nødvendigt, men upopulært. Det er det, et flertal i dag har talt imod. Dette flertal ved også, at dersom forslagene forkastes, må der følge en konsekvens.

Jeg skal ikke gå ind på de bemærkninger, der i øvrigt er faldet. Jeg skal nøjes med at sige, at regeringen uforandret har den opfattelse, at hvis Danmark skal komme rigtigt igennem vore problemer, så slipper ingen regering, så slipper intet folketing uden om at gøre noget i retning af det, som vi har foreslået. Hvis man udskyder problemerne, bliver de større, og så bliver det nødvendigt at gribe dybere og hårdere ind, og det klæres ikke med lette ord eller tilfældige politiske fraser. Det er simpelt hen en nødvendighed, at vi ikke fortsætter med at bruge mere, end vi tjener, i forhold til udlandet. Når man har ansvar for landets ledelse, som folketinget og regeringen jo har det, må man også gribe ind og sørge for, at det ikke fortsætter.

Derfor vil jeg med spænding se frem til, om det virkelig skulle gå sådan, at folketinget forkaster disse forslag, eller om vi endnu en gang måtte have en mulighed for at appellere til den ansvarsbevidsthed, som vi troede fandtes her i tinget, og som jeg endnu ikke har opgivet håbet om kan findes i tinget.